

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (Λουκ. ιε' 11 - 32)
24 Φεβρουαρίου 2019

Δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, και άναγνώσαμε στη θεία Λειτουργία την παραβολή του άσώτου υιοῦ. Οί Κυριακές αυτές του Τριωδίου και οί πέντε τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι οί βαθμίδες τῆς πνευματικῆς κλίμακας, πού μᾶς άνεβάζει στην μεγάλη έορτή του Πάσχα.

Τὴν προηγούμενη Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου πήραμε για έφόδιο στην πνευματική μας πορεία τὴν ταπεινοφροσύνη, ενώ σήμερα άνεφοδιαζόμαστε με ἄλλη μία άναγκαῖα άρετή, τὴ μετάνοια. Χωρίς ταπεινοφροσύνη δὲν μετανοοῦμε και χωρίς μετάνοια δὲν σωζόμαστε.

Ἡ παραβολή του άσώτου υιοῦ εἶναι ἡ συμπύκνωση τῆς διδασκαλίας τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, διότι βεβαιώνει ὅτι ὁ Θεός μακροθυμεῖ και περιμένει, δέχεται και συγχωρεῖ, άναμένει και άγκαλιάζει τὸν καθένα πού μετανοεῖ και έπιστρέφει. Αὐτὴ ἡ παρήγορη για ὅλους ἀλήθεια μᾶς ὑπεθυμίζει ὅτι ὁ δρόμος τῆς έπιστροφῆς εἶναι πάντα άνοικτός.

Ὁ πατέρας τῆς παραβολῆς του άσώτου υιοῦ εἶναι ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος άνέχεται τὰ παιδιά του νὰ άποστατοῦν• νὰ φεύγουν, νὰ ζοῦν άσώτως• νὰ σπαταλοῦν τὴν πατρικὴ περιουσία, νὰ έξαθλιώνονται, νὰ πεινοῦν και νὰ κοιμοῦνται με τοὺς χοίρους. Εἶναι ὁ Πατέρας πού δὲν κουράζεται νὰ κρατᾶ άνοικτὴ τὴν άγκαλιά Του, ξέροντας πὼς ὁ καθένας, ὅσο κι ἂν ξεπέσει, μέσα του διατηρεῖ τὴ συνείδηση πὼς ἔχει τὴν ἴδια οὐσία με τὸν Πατέρα και διατηρεῖ τὴ μνήμη τῆς ασφάλειας και τῆς θαλπωρῆς του πατρικοῦ σπιτικοῦ. Αὐτὴ ἡ βεβαιότητα ενισχύει τὴ δύναμη τῆς άφύπνισης και τῆς ὑπαρξιακῆς κραυγῆς «άναστάς, πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου».

Ὅταν ὁ ἄσωτος ξαναβρίσκει τὸν εαυτό του και έπιστρέφει στὸ πατρικὸ σπιτί, τότε πραγματικᾶ ανασταίνεται. Ανάσταση εἶναι ὁ γυρισμός του ανθρώπου, πού ἔφυγε από τὸ δρόμο του Θεοῦ. Γι' αὐτὴ τὴν ανάσταση, ὁ Θεός ὄχι μόνο περιμένει, ἀλλὰ και γίνεται ἄνθρωπος, και παίρνει επάνω του τὸν ἄνθρωπο και πεθαίνει ὡς ἄνθρωπος και ανασταίνεται ὡς Θεός, για νὰ αναστήσει μαζί του τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ πατρικὸ σπιτί γίνεται τότε ὁ τύπος και ἡ εικόνα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς και κοινωνίας του

ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ στὴ Βασιλεία Του. Ἡ ἐμπειρία τῶν Ἁγίων μᾶς βεβαιώνει γι' αὐτὴν τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐπανασύνδεση μὲ τὸν Θεὸ κάνει τὴν μετάνοια νὰ γίνεται βαθὺ βίωμα καὶ πνευματικὴ ἐμπειρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ποὺ θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ἀμαρτίας. Τότε ὁ ἀγῶνας ἀποκτᾷ ἄλλο νόημα καὶ ἄλλη δυναμικὴ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἔστω καὶ ἂν οἱ πτώσεις καὶ οἱ ἀδυναμίες μας εἶναι πολλές, δὲν μᾶς βυθίζουν πλέον στὴν ἀπόγνωση. Τὰ πάθη καὶ τὰ λάθη μας ἂν εἶναι μεγάλα, μᾶς ταλαιπωροῦν ἀλλὰ δὲν μᾶς τρομάζουν πιά. Οἱ ἐνοχές μας, ὅσο βαριές καὶ ἂν εἶναι, δὲν μᾶς συνθλίβουν ψυχικά, διότι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς μεταμορφώνει ὑπερβαίνοντας τὴν ἀμαρτωλότητά μας.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ζεῖ σὲ ἐξορία καὶ ἀποξένωση ἀπὸ τὸν Θεό, καθὼς σπαταλᾷ τὰ ποικίλα χαρίσματά του ἀσώτως χωρὶς ὄρους καὶ ὅρια. Ζεῖ σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει Θεός, καὶ τότε ἡ τραγωδία τῆς ἐξορίας του γίνεται πὸ πικρὴ. Στὴν προσπάθειά του νὰ γευθεῖ καὶ νὰ ἀπολαύσει τὴ ζωὴ καὶ νὰ ἀποκτήσει πολλά, συνήθως τὸ πληρώνει ἀκριβὰ.

Ἡ εὐαγγελικὴ παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε καὶ ἡ ὑμνολογία τῆς κατανυκτικῆς περιόδου ποὺ διανύουμε μᾶς βοηθοῦν νὰ ξαναδοῦμε τὴν πνευματικὴ μας κατάσταση μέσα ἀπ' αὐτὴν τὴν προοπτικὴ. Ἀρκεῖ νὰ νοσταλγήσουμε τὴ χαμένη χαρὰ τῆς ὄντως ζωῆς, ποὺ θὰ γευθοῦμε ἐπιστρέφοντας στὸν οἶκο τοῦ Πατρὸς, ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ μᾶς χωράει ὅλους. Ἀμήν.

[dkpdf-button]